

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-1372/03
Бања Лука, 4.7.2007. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Златка Куленовића, као председника вијећа, те Јанка Нинића и Смиљане Мрше, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Шормаз Трифковић, у управном спору по тужби "К. Д." д.о.о. П. (у даљем тексту: тужилац), заступаног по пуномоћнику М. М., адвокату из Б. Л. против рјешења туженог министарства бр. 01/0104/450-840/03 од 17.11.2003. године, у предмету утврђивања и наплате јавних прихода, у нејавној сједници дана 4.7.2007. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија као неоснована.

Образложење

Оспореним актом одбијена је жалба тужиоца против рјешења управе бр. 01/0301/052-5739/02 од 15.8.2003. године, којим му је наложено да, ради отклањања неправилности у периоду пословања од 01.01.2002. до 15.11.2002. године, изврши уплату пореза са припадајућим каматама у укупном износу од 1.737.952,59 КМ на одговарајући рачун јавних прихода - по врстама и износима главног дуга и камата поближе одређени тачком 1., а у року из тачке 2. диспозитива тога рјешења, уз упозорење на посљедице неблагоприятног измирења тих обавеза.

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта из разлога предвиђених одредбама члана 10. став 1. тачка 1. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 - у даљем тексту: ЗУС), важећег у вријеме поднешене тужбе у овој ствари, те истиче: да је у свом пословању користио исправе у чију аутентичност није могао да сумња; да није био овлашћен да утврђује истинитост тих исправа, јер да то није предмет његовог пословања; да отуда није могао ни да сумња у купце његових производа; да тужена страна занемарује одредбе члана 152. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 13/02 - у даљем тексту: ЗУП) - да исправа коју је у прописаном облику издао орган, односно предузеће, установа или организација на основу јавних овлашћења (јавна исправа) доказује оно шта се у њој потврђује; да је његово пословање било у складу са одредбама члана 21. став 1. Закона о акцизама и порезу на промет ("Службени гласник Републике Српске", бр. 25/98, 40/98, 29/00 и 18/01 - у даљем тексту: Првонаведени закон) и члана 28. истоименог закона ("Службени гласник Републике Српске" бр. 25/02 и 30/02 - у даљем тексту: Другонаведени закон, па да тако нема основа за примјену одредаба члана 19. став 2. Првонаведеног, односно члана 32. Другонаведеног закона и његово обвезивања на плаћање предметних дажбина; да тужена страна није у року из члана 96. и 97. Закона о Пореској управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 51/01) донијела рјешење по његовој жалби. Предлаже да се тај акт поништи.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. ЗУС-а, затим одговор тужене стране и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предмета произилази да је жалба против првостепеног рјешења у овој управној ствари изјављена дана 25.8.2003. године, а оспорени акт (одлука пожалби) уручен тужиоцу дана 21.11.2003. године, дакле, у могућем продуженом деведесетодневном року из члана 97. Закона о пореској управи. Из тога слиједи да је тај акт услиједио у разумном року. Иначе, рокови одређени у члану 96. и члану 97. тога закона су инструкционе природе, па њихово извјесно прекорачење не би представљало повреду поступка од битног утицаја за правилност одлуке донесене по жалби.

Неспорна је чињеница да су обавезе тужиоца утврђене по основу његовог наведеног трговинског пословања са предузећима "I.S.G. Incel" Тузла, "Zahiti - prom" Тешањ, "Аса system" Сарајево, "Пејић - комерц" Брчко, "Vorteks commerc" Нови Травник, "Милка" Зворник, "Art - Comrapu" Бијељина, "Dins" Бања Лука. Утврђено је да је он при том користио фалсификована увјерења, да неки од тих субјеката немају јединствени идентификациони број (ЈИБ), или да је коришћен идентификациони број другог предузећа, да су овјерене копије увјерења о упису у регистар код надлежног пореског органа - лажне, да су неки од тих наводних купаца регистровани код надлежног суда на основу лажних исправа или да су у стварности непостојећи правни субјекти. О свему томе дати су исцрпни разлози у првостепеном рјешењу предметне управне ствари, које је у чињенично правном смислу засновано на подацима из записника Сектора за истраге и контролу великих пореских обвезника, Одјељења за истражне и обавјештајне послове, Пореске полиције бр. 01/0301-052-5739/02 од 15.7.2003. године. А тај записник је резултат исцрпног прегледа тужиоачевог пословања у периоду од 01.01.2002. до 15.11.2002. године. Отуда овај суд налази да је чињенично стање у овој ствари потпуно и правилно утврђено на начин предвиђен одредбама члана 84. Закона о пореској управи.

Из тих података намеће се логичан закључак да су исправе, које су послужиле за "пореско ослобођење" тужиоца, резултат његовог непосредног или посредног дјеловања, а из тога слиједи да му је била позната њихова неисправност. Отуда се његов приговор да није дужан да врши провјеру аутентичности тих исправа, указује неоснованим. Исто тако неосновано је његово позивање на одредбе члана 152. став 1. Закона о општем управном поступку, јер је према одредбама члана 152. став 3. тога Закона допуштено доказивати да су у исправи чињенице неистинито потврђене или да су те исправе неисправно састављене. По природи ствари, тим прије је допуштено доказивати да је исправа лажна (фалсификат).

Отуда овај суд налази да је тужена страна правилно нашла да је у првостепеном поступку у овој ствари чињенично стање потпуно и правилно утврђено, дакле, да је тужилац извршио промет производа, а да при том није обрачунао порез на промет иако за то нису били испуњени услови из члана 21. став 1. Првонаведеног закона, односно из члана 28. Другонаведеног закона, па се тако указао основ за његово опорезивање на основу одредаба члана 19. став 2. Првонаведеног, односно члана 32. став 1. Другонаведеног закона.

Списима предмета је накнадно приложен налаз од 3.3.2004. године судског вјештака финансијске струке М. З.- без икаквог пропратног поднеска тужиоца. Тим налазом, у којем стоји да је дат на захтјев директора тужиоца, потврђује се стање какво је већ утврђено од стране првостепеног органа у овом предмету, али се на крају даје следећи закључак: "По мишљењу финансијског вештака, накнадно утврђена материјална штета за Р.С. у износу од 1.737.952,59 КМ као посљедица накнадног утврђења фалсификата документације условљене наведеним Законом, дата у налазу Финансијске полиције бр. 01/0301-052-5739/02 од 15.7.2003. године, предмет је одлучивање о накнади штете у другим поступцима и пред другим надлежним органима". Дакле, вјештак даје правно мишљење, што не може бити предмет вјештачења, па се отуда тај налаз и то мишљење указују правно ирелевантним за оцјену утврђеног чињеничног стања и правног рјешења које произилази из тог чињеничног стања. Уједно се указује да вјештачење у овој преској ствари није ни потребно с обзиром на одредбе члана 171. Закона о општем управном поступку и стим у вези чињеницу да органи пореске управе, који су били ангажовани на утврђивању чињеничног стања у овом предмету, имају потребно стручно знање за утврђивање правно релевантних чињеница.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да оспореним актом није остварен ниједан разлог из члана 10. став 1. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору одбија као неоснована на основу одредаба члана 41. став 1. и 2. тога закона.

Записничар
Мира Шормаз Трифковић

Предсједник вијећа
Златко Куленовић